

„Acest debut uimitor are forța unui thriller.“

People

„Thrillerele despre copii răpiți nu sunt o noutate, dar romanul lui Kate Hamer poate reprezenta cea mai originală abordare a acestui subiect. Este o poveste aparte, enigmatică.“

Sunday Express

„Fata cu palton roșu impresionează prin echilibrul neobișnuit între thriller și basm.“

bookpeople.com

„Fiecare frază a cărții lui Kate Hamer este atât de pătrunzătoare, încât cititorul este sfâșiat între dorința de a reflecta și de a afla ce se întâmplă în continuare. Intriga alternează între lupta emoțională a lui Carmel pentru supraviețuire și refuzul lui Beth de a crede că fiica ei a dispărut pentru totdeauna. Între timp, legătura lor complexă, dar indestructibilă, este redată cu onestitate și dragoste.“

oprah.com

„Un thriller psihologic bine scris și o lectură captivantă.“

The Sunday Times

„Relatat prin intermediul a două voci foarte diferite, romanul lui Kate Hamer este emoționant, sensibil și tensionat, explorând într-un mod devastator de convingător dragostea și pierderea din punctul de vedere al unui adult și al copilului său răpit.“

Psychologies

„Una dintre cele mai incredibile, bine scrise și emoționante cărți pe care am avut vreodată plăcerea să le citesc. Are o profunzime care o ridică deasupra multora dintre lucrările de acest gen.“

crimebythebook.com

**KATE
HAMER**

Fata cu palton roșu

Traducere din limba engleză
de Alina Bogdan

PALADIN

1

O visez adesea pe Carmel. În visele mele merge întotdeauna cu spatele.

În ziua în care s-a născut era zăpadă. O lumină argintie se arcuria prin fereastră în timp ce o țineam în brațe.

După ce a mai crescut, începusem s-o alint „micuța mea copilă verde”. Nu-mi puteam imagina ca ea să trăiască în altă parte decât la țară. Părul ei creț cu fir gros era ca broderia unui geam spart sau ca o păpădie.

— Arăți de parcă ai fi fost trasă cu spatele printr-un gard viu, îi spuneam.

Și ea zâmbea. Își închidea ochii fluturând din gene, iar pleoapele pline de vinișoare mov semănau cu niște fluturi.

— Nu-mi vine greu să-mi închipui, zicea într-un târziu, lingându-și buzele.

Mă uit pe fereastră și aproape că o pot vedea mergând pe cărare, spre școală, îmbrăcată în colanții care-i făceau picioarele să pară niște acadele de cireșe. Lipsa ei mă face să mă simt de parcă mi-a tăiat cineva gâtul.

În noaptea asta o voi visa din nou, sunt sigură. O simt în lumina apusului, stând în picioare pe ramurile fagului și strigând. Dar noaptea, în visul meu, ea va merge înapoi, spre casă – sau poate departe de casă? –, așa că nu se apropie niciodată.

Hainele ei erau, de cele mai multe ori, o dezordine totală. Turul pantalonilor de iarnă îi ajungea până la genunchi, așa că mergea ca un pinguin. Gulerul uniformei de școală ieșea pe o parte și intra pe sub bluză pe cealaltă parte. Dar mintea ei funcționa altfel: știa ce simt oamenii. Când a părăsit-o soțul, Sally a venit la mine în bucătărie și a băut tequila în timp ce încercam s-o consolez. Sare, lămâie verde și alcool pentru un soț pierdut. Carmel ni s-a alăturat și i-a trecut două degete prin părul șaten, făcându-i masaj pe scalp. Sally a început să geamă și și-a lăsat capul pe spate.

— Doamne, Dumnezeule, Carmel, unde ai învățat să faci asta?

— Sst! Nicăieri, a șoptit și a continuat masajul.

Asta se întâmpla chiar înainte să dispară în ceață.

Crăciun, 1999. Obrajii copiilor se îmbujoraseră de frig și de bucurie în timp ce ieșeau pe poarta școlii. Pentru mine, toți păreau niște mici trolci în comparație cu Carmel. M-am întrebat atunci dacă fiecare părinte avea asemenea gânduri. Trebuia să mergem spre casă pe cărări de țară și aproape se întunecase.

Se făcuse frig când am pornit la drum, iar zăpada delimita drumul. Strălucea în lumina amurgului și ne arăta calea. Mi-am dat seama că îmi încleștasem mâinile în buzunare, îngrijorată din cauza Crăciunului și a lipsei banilor. Când mi-am scos mâinile din buzunare și mi-am desfăcut pumnii, Carmel rămăsese puțin în spate și am putut să o aud cum mormăie.

— Te rog să te grăbești, i-am strigat, nerăbdătoare fiind să nu mai stau în frig și să ajung acasă.

— Îți dai seama, mama, că nu voi fi întotdeauna alături de tine, a zis ea cu o voce subțire.

Poate inima mea trebuia să înghețe atunci. Poate ar fi trebuit să mă întorc s-o iau pe sus și să o duc acasă. S-o țin încuiată într-o fortăreață sau într-un turn. Încuiată cu o cheie de aur pe care să o înghit, așa încât să fie nevoie să-mi se taie burta înainte să fie găsită. Dar, bineînțeles, m-am gândit că vorbele ei nu înseamnă nimic.

— Ei bine, deocamdată ești lângă mine.

M-am întors. Părea mult în urma mea. Forma capului ei era la fel ca vârful gardurilor vii care creșteau de-o parte și de alta a drumului.

— Carmel?

O dâră lungă de respirație înghețată a trecut pe lângă mâneca hainei mele.

— Aici sunt.

Câteodată mă întreb dacă atunci când o să mor voi arăta liniștită. Preschimbată într-o bufniță și zburând noaptea deasupra câmpurilor, planând peste garduri vii și poteci întunecate. Ridicând fumul coșurilor cu mișcarea aripilor mele în timp ce trec pe deasupra lor. Sau aș sta cu ea în vârful fagului, jucându-ne? Spionându-i pe cei care locuiesc în casa noastră și urmărindu-i cum vin și pleacă. Poate i-am striga și i-am face să se arunce de la etaj.

Eram mame singure, aproape ca un bărbat, cum a glumit odată una dintre noi. Ne făcuserăm un grup din solidaritate cu situația noastră. Mă gândesc acum că poate nu a fost bine pentru Carmel să fie în preajma acestui grup de femei cu flăcări în priviri. Am petrecut multe seri adunate în jurul mesei din bucătărie povestind, bîrfind, apoi el, apoi el, apoi el. Toate eram rănite într-un fel sau altul, cu inimile învinețite. Mai puțin Alice, care avea vânătași adevărate. După ce Carmel a dispărut – ah, la câteva luni după –, Alice a venit la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să-ți spun ceva, mi-a zis.

Eu credeam că orice lucru putea fi un indiciu pentru rezolvarea misterului.

— Ce este? Ce este? am întrebat-o, încleștându-mi degetele pe gulerul halatului cu care eram îmbrăcată.

Ceea ce mi-a spus m-a dezamăgit atât de mult, încât mi-am întors privirea la coaja oului pe care îl mâncasem cu o zi în urmă și care rămăsese pe blat. Dar a început să-mi spună că fiica mea avea o legătură cu Dumnezeu și că ar putea sta acum la dreapta Sa. Cât de mult am început să o urăsc atunci. Indiciile ei false și găsirea lui Isus se împleteau și se uneau în timp ce vorbea. Nu mai puteam să tac.

— Oprește-te! Ieși de aici. Am crezut că ai să-mi spui ceva important. Ieși din casa mea și lasă-mă în pace, vacă proastă. Vacă nebună și proastă. Ia-l pe Dumnezeu cu tine și nu te mai întoarce, am țipat la ea.

Câteodată, chiar înainte să adorm, îmi imaginez că mă strecur în craniul lui Carmel, că îi găsesc toate amintirile acolo și că mă uit la filmul vieții sale care se desfășoară prin ochii ei. Uite, uite, suntem eu și tatăl ei, pe vremea când eram împreună. Carmel este încă mică, astfel că pentru ea părem niște uriași care cresc spre cer. Mă aplec să o ridic și îi șoptesc cântecele la ureche.

Și mai este și ziua aia la circ.

Am făcut un picnic în fața cortului mare înainte să intrăm. Eu am întins pătura pe iarbă, așa că n-am observat cum Carmel se întoarce și-l vede pe clovn privind-o printre faldurile cortului. E machiat cu alb și are desenată pe față o gură mare și roșie. Pentru că picioaroangele sunt ascunse în cort, o nedumerește înălțimea la care se găsește capul.

Clovnul se uită fugar spre cer ca să verifice vremea, apoi fața lui alb-roșie dispare înăuntru.

Ce altceva? Prima zi de școală, eu despărțindu-mă de Paul și aruncându-i hainele pe geam. Cu siguranță le-a văzut de unde stătea ea în bucătărie – pantalonii și cămășile lui fluturând până jos. Alte lucruri, atât de multe amintiri chiar și într-o viață scurtă: întâlnirea cu marea, o zi vâslind pe râu, Crăciunul, luna plină, zăpada.

Întotdeauna mă opresc la cea de-a opta aniversare și nu pot trece mai departe. Ziua în care a împlinit opt ani, atunci când am intrat în labirint.

2

De ziua mea, când voi împlini opt ani, vreau să merg să văd un labirint.

— Carmel, ce știi tu despre labirinturi? mă întrebă mama.

Dacă mă gândesc mult, pot să-mi imaginez un puzzle împăturit care seamănă cu un creier.

— Am auzit lucruri, îi spun.

Și mama râde și spune OK.

Nu avem mașină, așa că mergem cu autobuzul, doar noi două. Geamurile sunt aburite și nu văd nimic pe drum. Mama și-a pus cerceii ei preferați, care seamănă cu bucăți de sticlă, numai că sar culorile din ei atunci când se mișcă.

Mă gândesc la ziua mea de naștere care a fost joia trecută, iar acum este sâmbătă, și mă gândesc cum prietena mea primește felicitări și cadouri de la bunica ei, dar mama nu vorbește cu părinții ei chiar dacă sunt încă în viață. Nu mă deranjează partea cu felicitările și cadourile, însă aș vrea să știu cum arată.

— Mamă, ai vreo poză cu părinții tăi?

Ea își întoarce capul și cerceii reflectă luminițe roz și galbene.

— Nu sunt sigură. Poate. De ce?

— Mă întreb uneori cum arată și dacă seamănă cu mine. Se întâmplă mai des decât „uneori“.

— Tu semeni cu tatăl tău, scumpo.

— Dar aș vrea să știu.

— Să văd ce pot face, îmi spune și-mi zâmbește.

Când coborâm din autobuz, cerul este atât de alb și eu sunt atât de entuziasmată să văd labirintul, încât o iau la fugă înainte. Ne aflăm într-un parc mare și ceața coboară asemănătoare unor fantome. Este și o casă gri imensă cu sute de ferestre care se uită la noi. Îmi pot da seama că mamei îi este frică de acea casă, așa că mârâi la ea. Câteodată mamei îi este frică de orice – de râuri, de șosele, de mașini, de avioane, de ce se va întâmpla și de ce nu se va întâmpla.

Apoi râde și spune: „Sunt atât de prostută...“

Acum ne aflăm în vârful dealului și pot vedea labirintul în vale și chiar seamănă cu un creier. Este foarte amuzant că m-am gândit la un creier aflat în creierul meu și încerc să-i explic, nu reușesc foarte bine și cred că mama n-a înțeles. Dar mă aprobă și mă ascultă oricum. O văd stând lângă mine, îmbrăcată în haina ei albastră și largă, cu poalele ude din cauza rouăi ce acoperă iarba.

— Foarte interesant, Carmel, exclamă ea.

Chiar dacă nu cred că a înțeles pe deplin, mama încearcă întotdeauna. Nu te ignoră ca și cum ai fi un șoarece sau un liliac.

Așa că intrăm.

Și îmi dau brusc seama că este un loc pe care-l iubesc mai mult decât orice alt loc în care am fost. Pereții verzi sunt atât de înalți, încât deasupra mea se vede doar o jumătate de cer și e ca și cum ai fi într-un puzzle, dar și într-o pădure

în același timp. Mama zice că acești copaci se numesc tisă și pronunță pe litere pentru că eu râd și întreb: tiză? O iau în față pe o cărare din mijloc unde iarba crește doar pe o fâșie maro de pământ. Mama a rămas deja în urmă. Dar nu contează, pentru că știu cum funcționează labirinturile și chiar dacă ne pierdem, mai devreme sau mai târziu ne vom găsi.

O apuc pe lângă colțuri rotunjite și fiecare loc pare la fel. Fructe roșii cresc din pereții verzi și păsările zboară deasupra capului meu. Numai că nu le văd zburând dintr-o parte a cerului spre alta – sunt deasupra pereților verzi înalți, așa că le văd doar pentru o secundă, apoi dispar.

Aud pe cineva de pe partea cealaltă a peretelui.

— Carmel, tu ești?

Și eu răspund că nu, chiar dacă știu că este mama. Totuși, nu pare să fie vocea ei.

— Ba tu ești. Știu că ești tu pentru că pot să-ți văd colanții roșii printre copaci.

Însă nu vreau să plec, așa că mă strecor ușor. Începe să se întunece, dar tot mă simt ca acasă în acest loc. Acum pare mai mult o pădure decât un labirint. Vârfurile copacilor se înalță sus, tot mai sus, din ce în ce mai înalți, ca și cum întunericul i-ar face să crească. Niște flori albe strălucesc și văd o frânghie care atârână de o creangă și mă gândesc că poate un copil ca mine a folosit-o ca leagăn. Se află în mijlocul potecii și mă duc direct la ea, astfel încât nasul meu atinge capătul tocit care se mișcă în bătaia vântului ca un vierme. Mirosuri verzi sunt peste tot și păsările cântă de undeva din mijlocul pereților.

Mă hotărâsc să mă așez sub un copac, să mă odihnesc pe pământul moale și maroniu, pentru că am început să mă simt obosită și adormită. Mirosul de pământ se ridică de unde îl strivesc eu cu greutatea mea, iar parfumul lui e întunecat și dulce. Ceva mă atinge pe față și am impresia

că este o frunză uscată, pentru că se simte moartă și ca un smirghel.

De acum, păsările nu par să mai cânte, ci mai mult să vorbească între ele, iar vântul face copacii să se miște. O aud pe mama cum mă strigă, dar vocea ei seamănă cu cântecul păsărilor și cu foșnetele vântului printre copaci și știu că trebuie să răspund, însă nu o fac.

3

Alergam pe coridoare de tisă. Fiecare dintre ele părea la fel, iar la capăt, de fiecare dată, dădeam colțul doar pentru a vedea în fața mea alt coridor nesfârșit de verde. Alergam și o strigam:

— Carmel, Carmel, unde ești?

Până la urmă, când mai era lumină de-abia să vezi ceva, am ajuns la intrare. Am putut să văd casa mare și gri, iar ușa ei din față părea o gură ce râdea de mine.

Pe câmp, bărbatul care ne luase banii pe biletele de intrare pleca. Se îndrepta deja spre vârful dealului și era destul de departe de casă.

— Vă rog, întoarceți-vă!

Țipătul parcă nu a fost al meu.

Dar omul nu m-a auzit. Sunetul a fost luat de vânt și dus în direcția opusă. Numai ciorile mi-au răspuns cu un croncănit.

Am început să alerg spre el, țipând. Părea că merge foarte repede și silueta lui dispărea în ultima lumină a zilei.

Într-un final, se pare că mi-a auzit strigătele și l-am văzut că se oprește și se întoarce. I-am făcut semne cu mâinile și chiar și de la acea distanță am putut să observ cum i se încordează corpul, simțind pericol. Cred că arătam

ca o nebună, deși nu mă gândeam la așa ceva atunci. Când am ajuns la el, m-a așteptat să-mi trag sufletul în timp ce îmi odihneam mâinile pe genunchi. Chipul lui umbrit de o șapcă veche mă privea întrebător.

— Fetița mea... N-o găsesc, am reușit să îngaim după un minut.

Bărbatul și-a scos șapca și și-a aranjat părul.

— Cea cu picioarele roșii?

— Da, da, fetița cu colanți roșii.

Ne-am întors spre labirint. El și-a aprins lanterna ca să vedem calea.

— Oamenii nu intră pur și simplu în labirint și nu mai ies, a spus el în cel mai firesc mod cu putință.

— A mai fost cineva azi aici? am întrebat, iar gâtul mi s-a închis în așteptarea răspunsului.

— A fost un cuplu de dimineață. Dar a plecat până să ajungeți voi.

— Ești sigur? Ești sigur?

S-a oprit și s-a întors către mine.

— Sunt sigur. Nu-ți face griji, o vom găsi. Cunosc labirintul ăsta ca pe ochii din cap.

M-am simțit recunoscătoare atunci, că eram cu acest om care avea imprimat în cap planul labirintului.

Când ne-am apropiat de labirint, și-a stins lanterna. Nu mai aveam nevoie de ea. Răsărise luna plină, iar locul era luminat ca instalația de nocturnă la un meci de fotbal. Am intrat pe sub arcada tăiată în copacii ale căror crengi se împleteau unele cu altele. În întuneric, frunzișul și fructele roșii deveniseră negre.

— Cum o cheamă pe micuță? Karen?

— Nu, nu. Carmel.

— Carmel! a strigat bărbatul, iar vocea lui a sunat ca un tunet.